Dimecres 22 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 4,38-44): En aquell temps, Jesús aixecant-se [per sortir] de la sinagoga anà a la casa de Simó. I la sogra de Simó tenia una gran febre, i el pregaren per ella. I, inclinat sobre ella, imperà a la febre, i la deixà. I aixecant-se de seguida, els servia.

I quan el sol es ponia, tots els qui tenien malalts de qualsevol dolença els hi portaven; i ell, imposant les mans a cadascun, els guaria. I sortien els dimonis de molts, cridant i dient: «Tu ets el Fill de Déu». I, increpant-los, no els deixava parlar, perquè sabien que ell era el Crist.

I quan es feu de dia, sortí i se n'anà a un lloc solitari. I la gent el cercava, i arribaren fins a ell. I l'aturaven perquè no s'apartés d'ells. I els digué: «També a altres ciutats convé que evangelitzi el regne de Déu, ja que a això he estat enviat». I anava predicant per les sinagogues de la Judea.

© Albada Editorial / evangeli.net

«I ell, imposant les mans a cadascun, els guaria. I sortien els dimonis de molts, cridant»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui ens trobem davant d'un clar contrast: la gent que cerca Jesús i Ell que guareix tota "malaltia" (començant per la sogra de Simó Pere); alhora, «sortien els dimonis de molts, cridant» (Lc 4,41). És a dir: bé i pau, d'una banda; mal i desesperació, de l'altra.

No és la primera ocasió que apareix el diable "sortint", és a dir, fugint de la presència de Déu entre xiscles i exclamacions. Recordem també l'endimoniat de Gèrasa (cf. Lc 8,26-39). Sobta, però, que el propi diable "reconegui" Jesús i que, com en el cas de Gèrasa, és ell mateix qui surt a trobar Jesús (això sí, ben rabiós i empipat perquè la presència de Déu el destorbava en la seva vergonyosa tranquil·litat).

Tantes vegades també nosaltres pensem que trobar-nos amb Jesús és un destorb! Ens destorba haver d'anar a Missa el diumenge; ens neguiteja pensar que fa molt que no dediquem un temps a la pregària; ens avergonyim de les nostres errades, en comptes d'anar al Metge de la nostra ànima a demanar senzillament perdó... ¡Pensem si no és el Senyor qui ha de venir a trobar-nos, car nosaltres fem el "ronso"

per a deixar la nostra petita “cova” i sortir a l'encontre del qui és el Pastor de les nostres vides! D'això se'n diu, senzillament, tebiesa.

Hi ha un diagnòstic per a tot això: atonia, falta de tensió de l'ànima, angoixa, curiositat desordenada, hiperactivitat, peresa espiritual amb les coses de la fe, pusil·lanimitat, ganes d'estar sol amb un mateix... I hi ha també un antídot: deixar de mirar-se un mateix i posar-se mans a l'obra. Fer el petit compromís de dedicar una estona cada dia a mirar i a escoltar Jesús (d'això en diem pregària): Jesús ho feia, ja que «quan es feu de dia, sortí i se n’anà a un lloc solitari» (Lc 4,42). Fer el petit compromís de vèncer l'egoisme en una petita cosa cada dia pel bé dels altres (d'això en diem estimar). Fer el petit-gran compromís de viure cada dia en coherència amb la nostra vida cristiana.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «La guarida va demostrar molta virtut i el profit que havia tret de la seva malaltia: quant va estar curada només volgué fer servir la seva salut al servei del Senyor» (Sant Francesc de Sales)

- «En la malaltia tots necessitem l’escalfor humana: per a consolar una persona malalta, més que les paraules, el que compte es la proximitat serena i sincera» (Benet XVI)

- «La malaltia pot conduir a l’angoixa, al replegament sobre un mateix, a vegades fins i tot a la desesperació o la revolta contra Déu. Pot també fer tornar la persona més madura, ajudar-la a discernir en la seva vida allò que no és essencial per tal de descobrir allò que sí que ho és. Molt sovint, la malaltia provoca una recerca de Déu, un retorn a Ell» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 1.501)